

gestyleerd artikel heeft geschreven, waarin hij herinnert aan alles wat Pschorr zo aantrekkelijk maakte en nog eens de sfeer oproept waarin de neger-bariton Elmer Spyglass optrad, Spyglass, die door zijn stem, zijn chic en het 'Holland ik heb je zo lief/Met je bos en je zee en je stranden' de lieveling van het publiek was geworden. En dan de bejubelde dirigent Lanfredi! Ook Max Tak trad hier op toen hij het Concertgebouw Orkest had verlaten om naar de lucratiever kleinkunst af te zwenken.

Het zijn glorie-dagen geweest voor Dirk Reese, maar net zo goed voor Speenhoff (met Césarine), Jean-Louis Pisuisse (met Jenny Giljams), Louis Davids (met Margie Morris), Tholen en Van Lier, Kees Pruis, Willy Derby, Lou Bandy. Zij werden door Reese royaal betaald. De Haas vertelt dat Max Tak f 75,— per dag verdiende, keiharde guldens in goedkope tijden.

De heer en mevrouw Reese recipieerden zelf iedere avond bij de entrée in de zaal. Dat kenmerkt Dirk Reese die altijd zelf bij zijn zaken was en over alles een waakzaam oog liet gaan. Hij was trouwens zeer aan zijn Pschorr gehecht.

Hij had het van Louis Willkomm gekocht voor een zo groot bedrag dat deze de erop rustende hypotheek kon aflossen en genoeg overhield om 'netjes' in 'die Heimat' te gaan rentenieren. Na de oorlog van 1914 maakte de ontwaarding van de mark hem straatarm, waarop de goedgehartige Reese dadelijk maatregelen nam om Willkomm tot zijn dood toe onbezorgd te laten leven. Want zo was Reese. Een flinke zakenman maar geen 'Draufgänger', geen harteloze egoïst. Integendeel, hij was een van de goedgehartigste mensen die ik gekend heb.

Mr. W. F. Lichtenauer deelt deze mening. Hij schreef mij: 'Toen Reese nog een zeer kleine ondernemer was zat hij eens dringend verlegen om f 1.000,—, waarvoor hij tevergeefs stad en land afliep. Zo kwam hij ook bij een bescheiden timmermansbaas (zaak voor zg. burgerwerk) in één van de zijstraten tussen de Binnenweg, waar Reese zat, en de Oldenbarneveltstraat. Deze man leende hem in goed vertrouwen dit bedrag, dat voor hem natuurlijk niet gering was. Financiëel liep deze zaak natuurlijk goed af. Maar wat mij zo trof is, dat Dirk Reese, eenmaal groot geworden, niet de hebbelijkheid had om de vrienden uit de moeilijke beginjaren te vergeten. Nooit werd er in één van zijn ondernemingen, bij wijze van zeggen, een spijker geslagen zonder dat de